

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **M.M.**

oskarżonego z art. 157 § 2 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 czerwca 2026 r.

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie

z dnia 18 marca 2026 r., sygn. akt III Ka 710/25,

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w Rzeszowie

z dnia 22 maja 2025 r., sygn. akt II K 607/23

i przekazujący sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania

p o s t a n o w i ł

1. oddalić skargę,

2. obciążyć oskarżonego kosztami sądowymi postępowania w przedmiocie skargi.

UZASADNIENIE

M.M. został oskarżony o to, że, w dniu 21 czerwca 2022 r., w R., przy ul. [...], działając wspólnie i w porozumieniu z K.Z. spowodował u M.P. obrażenia ciała w postaci stłuczenia twarzy, lewego ramienia, powłok klatki piersiowej po stronie lewej, prawego uda, okolicy lędźwiowej oraz krwiałaków lewego ramienia, które

spowodowały naruszenie czynności narządu ciała trwające nie dłużej niż 7 dni, tj. o czyn z art. 157 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Rzeszowie, wyrokiem z dnia 22 maja 2025 r., sygn. akt II K 607/23, uniewinnił M.M. od popełnienia zarzuczonego mu czynu.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie, po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego, wyrokiem z dnia 18 marca 2026 r., sygn. akt III Ka 710/25, uchylił wyrok Sądu I instancji w części dotyczącej oskarżonego M.M. i sprawę w tym zakresie przekazał Sądowi Rejonowemu w Rzeszowie do ponownego rozpoznania.

Obrońca M.M. wniósł skargę na powyższy wyrok Sądu odwoławczego. Zaskarżył go w całości i zarzucił „naruszenie art. 437 § 2 k.p.k. zdanie drugie w zw. z art. 454 § 1 k.p.k., polegające na uchyleniu wyroku Sądu Rejonowego Rzeszowie Wydział II Kamy z dnia 22 maja 2025 r. w sprawie o sygn. akt II K 607/23 i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania w wyniku błędnego uznania, że takie rozstrzygnięcie jest konieczne ze względu na regułę *ne peius*, tj. z uwagi na zakaz wydania wyroku skazującego wobec oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji, co jest następstwem uznania przez Sąd odwoławczy, że ocena dowodów dokonana przez Sąd I instancji nie odpowiada standardom określonym w art. 7 k.p.k., podczas gdy w realiach sprawy taka przesłanka przekazania sprawy do ponownego rozpoznania nie zachodzi, gdyż argumenty Sądu odwoławczego sprowadzają się jedynie do polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji, bez sprecyzowania jakich konkretnie uchybień w świetle wiedzy i doświadczenia życiowego, a także zasad logicznego rozumowania dopuścił się Sąd I instancji w dokonanej ocenie materiału dowodowego.”

Podnosząc powyższe, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Rzeszowie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnej odpowiedzi na skargę pełnomocnik oskarżyciela prywatnego wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżyciela prywatnego kosztów zastępstwa adwokackiego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 437 § 2 k.p.k. sąd odwoławczy może uchylić zaskarżone orzeczenie i przekazać je sądowi I instancji do ponownego rozpoznania tylko w jednym z trzech przypadków: zaistnienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych, konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości oraz wówczas, gdy wydanie wyroku reformatoryjnego naruszyłoby regułę *ne peius*, wskazaną w art. 454 § 1 k.p.k.

W niniejszej sprawie u podstaw rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w Rzeszowie legło przekonanie tego Sądu o zasadności skazania M.M. za czyn zarzucony mu prywatnym aktem oskarżenia. Sąd *ad quem* nie mógł jednak sam wydać orzeczenia skazującego, gdyż stała temu na przeszkodzie reguła *ne peius* z art. 454 § 1 k.p.k. Podstawa ta mieści się w katalogu przesłanek uchylenia wyroku przez sąd odwoławczy, wymienionych w art. 437 § 2 k.p.k., a więc wydanie wyroku kasatoryjnego w niniejszej sprawie w analizowanym zakresie było dopuszczalne.

Nie oceniając prawidłowości zaskarżonego rozstrzygnięcia pod względem merytorycznym, w tym także trafności dokonanej przez Sąd drugiej instancji oceny materiału dowodowego (nie leży to bowiem w kompetencjach Sądu Najwyższego w postępowaniu w przedmiocie skargi na wyrok sądu odwoławczego - por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2021 r., V KS 3/21), należy stwierdzić, iż tak orzekając Sąd Okręgowy w Rzeszowie nie uchybił treści art. 437 § 2 k.p.k. Uchylił bowiem wyrok Sądu I instancji i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania w oparciu o przesłankę z katalogu wymienionego w art. 437 § 2 k.p.k., dostatecznie motywując swoje rozstrzygnięcie. Stąd brak było podstaw do skutecznego zaskarżenia wyroku Sądu odwoławczego w trybie art. 539a k.p.k.

Uzasadniając wyrok kasatoryjny, Sąd Okręgowy wskazał, że w świetle materiału dowodowego, a zwłaszcza opinii biegłego, potwierdzającej wystąpienie u pokrzywdzonego obrażeń, które mogły powstać wskutek kilkukrotnego uderzenia przez oskarżonego ręką, istniały podstawy do skazania M.M. za zarzucony mu czyn. Skoro bowiem obrażenia, których doznał pokrzywdzony, mogły powstać w wyniku ciosów zadanych mu przez oskarżonego i K.Z., jak twierdzi pokrzywdzony, wspiera to i czyni wiarygodną przedstawianą przez niego, a sprzeczną z wyjaśnieniami oskarżonego, wersję zdarzenia. Tym samym, zdaniem Sądu odwoławczego, całokształt okoliczności sprawy wskazuje na fakt, że oskarżony został niesłusznie

uniewinniony. Z uwagi na treść art. 454 § 1 k.p.k., konieczne było w tej sytuacji uchylene wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Nie znajdując podstaw do uwzględnienia przedmiotowej skargi, Sąd Najwyższy postanowił ją oddalić, o kosztach postępowania orzekając na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.

[WB]

[r.g.]